
Z przygotowań do XIII Międzynarodowego Kongresu Historii Nauki

Kwartalnik Historii Nauki i Techniki 15/2, 459-460

1970

Artykuł umieszczony jest w kolekcji cyfrowej Bazhum, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych tworzonej przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego.

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie ze środków specjalnych MNiSW dzięki Wydziałowi Historycznemu Uniwersytetu Warszawskiego.

**Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach
dozwolonego użytku.**

Należy obecnie oczekiwać realnych kroków ze strony wszystkich zainteresowanych resortów. Fakt, że Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej rozpoczęło już w swoim zakresie urzeczywistniać postulaty sesji, pozwala sądzić, że zabytkowy Kanał Augustowski zostanie uratowany.

Jerzy Górewicz

PRZEMYSŁ I TECHNIKA ZIEMI ŁOWICKIEJ

Aby zapoznać społeczeństwo z przemysłem, który kiedyś istniał w Ziemi Łowickiej i z czynnymi tam obecnie zakładami przemysłowymi, rozpocząłem przed kilkunastu laty badania nad rozwojem przemysłu i techniki tego regionu, studiując dawne i obecne dokumenty fabryczne oraz książki i czasopisma, a także zbierając opowiadania ludzi, którzy pracowali lub pracują w przemyśle, ich spadkobierców, członków rodzin i znajomych.

Rezultatem było przygotowanie do druku pierwszego tomu książki *Przemysł na Ziemi Łowickiej dawniej i dziś*. W części I omówiłem tu (według branż przemysłowych) kształtowanie się przemysłu Ziemi Łowickiej w poszczególnych okresach historycznych, wyszczególniając zakłady przemysłowe z podaniem — w miarę możliwości — charakteru zakładu, rodzaju maszyn i urządzeń produkcyjnych, rodzaju i wielkości produkcji, mocy zainstalowanej i liczby zatrudnionych. W części 2 odtworzyłem rozwój techniki i dzieje zakładów przemysłu: metalowego, maszynowego, elektrotechnicznego, kamieniarskiego, ceramicznego, szklarskiego, materiałów budowlanych, budowlanego i chemicznego, opisując m. in. wyposażenie techniczne i jego postęp, technologię produkcji oraz zaopatrzenie w surowce.

W tomie 2 analogicznie chcę przedstawić rozwój techniki i dzieje zakładów przemysłu: spożywczego, włókienniczego, energetycznego, papierniczego, drzewnego, poligraficznego itp.

Sądzę, iż poznanie historii gospodarczej minionych wieków i olbrzymiego rozwoju przemysłu Ziemi Łowickiej w ostatnim ćwierćwieczu przyczyni się do osiągnięcia jeszcze większych rezultatów w rozwoju przemysłu i techniki tego regionu.

Adam S. Tusiewicz

KRONIKA ZAGRANICZNA

Z PRZYGOTOWAŃ DO XIII MIĘDZYNARODOWEGO KONGRESU HISTORII NAUKI

W lutym 1970 r. organizatorzy radzieccy rozesłali pierwszy biuletyn XIII Międzynarodowego Kongresu Historii Nauki. Wynika z niego, że w stosunku do wstępnych ustaleń¹ nastąpiły pewne zmiany. W szczególności przesunięty został o tydzień termin Kongresu: odbędzie się on w Moskwie nie w samym końcu sierpnia, ale w dniach 18—24 sierpnia 1971 r. Bezpośrednio po Kongresie, w dniach 26—28 sierpnia, odbędzie się w Leningradzie międzynarodowe sympozjum z okazji czterechsetnej rocznicy urodzin Keplera.

Ustalono podział Kongresu na sekcje; będzie ich dwanaście: ogólnych zagadnień historii nauki i techniki; historii organizacji badań naukowych; historii nauki

¹ Por. informację w nrze 3/1969 „Kwartalnika”, ss. 591—592.

i techniki starożytnej; historii nauki i techniki średniowiecznej; historii matematyki i mechaniki; historii fizyki i astronomii; historii nauk chemicznych (łącznie z farmaceutycznymi); historii nauk o Ziemi; historii nauk biologicznych (łącznie z naukami medycznymi); historii nauk o człowieku (antropologia, psychologia, socjologia, etnologia); historii techniki; historii nauki i techniki lotniczej, raketowej i kosmicznej. Listy sympozjów kongresowych jeszcze nie podano.

Uczestnicy Kongresu, którzy pragną wygłosić komunikat na posiedzeniu sekcijnym, powinni do 1 XI 1970 przekazać do biura Kongresu (Moskwa K-12, Staropanski pier. 1/5) streszczenie komunikatu nie przekraczające 200 słów. Oficjalnymi językami Kongresu są: angielski, francuski, niemiecki, rosyjski.

Biuletyn informuje poza tym, że przewodniczącym Komitetu Organizacyjnego Kongresu jest prof. B. Kiedrow, jego zastępcami: dr A. Fiodorow, prof. A. Grigorjan, prof. S. Mikulinski i prof. A. Juszkiewicz, a sekretarzem — dr A. Wołodarski.

Drugi z kolei biuletyn Kongresu ma być rozesłany we wrześniu.

SKŁAD MIĘDZYNARODOWEJ AKADEMII HISTORII NAUKI

Sekretariat Międzynarodowej Akademii Historii Nauki sporządził listę członków tej instytucji według stanu na koniec 1969 r. Z porównania tej listy z analogiczną listą sprzed 3 lat¹ wynika, że w ciągu lat 1967—1969 liczba członków rzeczywistych wzrosła o 9 — do 96, a liczba członków korespondentów o 1 — do 113. Ogółem zatem Akademia liczy 209 członków.

Wyraźna już w końcu 1966 r. przewaga członków pochodzących z 5 krajów jeszcze się pogłębiła, gdyż łączna ich liczba wzrosła o 11 — do 120. Pierwsze miejsce zajmują nadal Stany Zjednoczone (40 członków), dalej idą: Francja i Wielka Brytania (po 22 członków), ZSRR (21 członków) i NRF (15 członków). Z kolei Holandia ma 10 członków, Włochy — 8, Belgia i Brazylia — po 6, a Hiszpania i Polska — po 5.

Liczba członków polskich zmniejszyła się o 2, co jest wynikiem śmierci w latach 1967—1968 członka rzeczywistego prof. A. Birkenmajera oraz członków korespondentów prof. A. Teskego i doc. M. Radwana. Wybrano natomiast w ciągu ostatniego trzylecia tylko jednego polskiego członka korespondenta — prof. B. Olszewicza². W rezultacie Polska z siódmego miejsca na liście przesunęła się na miejsca dziesiąte — jedenaste, które dzieli z Hiszpanią.

Ogólna liczba krajów, z których pochodzą członkowie Akademii nie uległa zmianie i wynosi 37. Zabrakło wśród tych krajów Indii, pojawiła się natomiast Norwegia.

E. O.

Z POBYTU W NRF I W ANGLII

Dwumiesięczną podróż zagraniczną rozpocząłem od Hamburga, gdzie w dniu 10 października 1969 r. odbyło się zebranie komitetu redakcyjnego, przygotowującego zbiorowe dzieło poświęcone recepcji teorii Kopernika w wiekach XVI i XVII. Komitet ten został powołany na posiedzeniu Komitetu Kopernikowskiego Międzynarodowej Unii Historii i Filozofii Nauki w Warszawie w kwietniu 1968 r.¹ w składzie: J. Dobrzycki (Polska), J. R. Ravetz (Wielka Brytania), H. Sandllad (Szwecja)

¹ Por. informację w nrze 2/1967 „Kwartalnika”, s. 487.

² Por. informację o tym wyborze w nrze 2/1968 „Kwartalnika”, s. 517.

¹ Por. sprawozdanie z tego posiedzenia w nrze 3/1968 „Kwartalnika”, s. 732.